Secţiune 1.01 Omul din lămâi

Stai pleoştit pe scaunul scund, rablagit, ce scârţâie la cea mai mică mişcare pe care-o faci. Te gândeşti ca viaţa este grea. „*Cum* dracu' *le merge unora*?", te întrebi.

Scaunul e vechi şi e singurul din cameră. De fapt e singurul din toată casa. Singurul rămas. Stai pe el într-un echilibru precar, ce simbolizează parcă traiul tău tulbure. „*Halal să-mi fie*! *Cu ghinionul care s-a lipit de mine n-o s-o scot niciodată la capăt*!" Îţi vorbeşti cu năduf dar fără rost, oricum lucrurile nu pot fi schimbate. Şi, în special, tu nu te mai poţi schimba. Cel puţin dacă vei continua aşa…

Într-un fel te revolta resemnarea care ţi-a intrat în oase. Te dezgusta chiar, însă de data aceasta nu mai vezi nicio alternativă. Ţi-ai jucat ultima carte mizând totul pe ea. „*Am pierdut*? *În niciun caz n-am câştigat, asta-i sigur*!", îţi tot repeţi.

Priveşti cu ochii lipsiţi de viaţă la pereţii care înghesuie încăperea, străduindu-se parcă să te strivească cu răceală lor. „*Până şi ei mă urăsc*!", tipa ceva în tine. Cercetezi în mod reflex camera care nu te doreşte. Nu te-a dorit niciodată – sau poate că te-a primit cu plăcere atunci când erai mic şi-ţi vizitai unchiul, iar el îţi dădea bomboane, îţi dăruia jucării, răsfăţându-te ca nimeni altul, dar tu nu-ţi mai aminteşti de acele lucruri.

„*Oare a meritat*?", te întrebi dar înăbuşi repede remuşcările. A meritat sau nu, tot una-i acum pentru tine şi, cu atât mai mult, pentru cel răposat. „*Moş nebun*!", nu te poţi stăpâni să murmuri şi ţi-e ciudă că n-ai apucat să-i dai hodorogului câteva lovituri zdravene înainte de-a crăpa în mâinile tale. Dar n-aveai atunci de unde să ştii că-i falit, că risipise totul. De fapt nici nu te-ai străduit să afli. Te-ai lăsat orbit de amintirea bogăţiei lui, care ţi se impregnase în memoria ta fragedă – uitasei darurile ce ţi le făcuse, uitasei cum te legăna pe genunchi, dar nu şi buzunarul veşnic plin.

„*Sunt un dobitoc*!", concluzionezi. „*Şi încă unul ghinionist*!" Parcă te simţi ceva mai bine blestemându-te. Şi te blestemi pentru că te-ai ales cu mai nimic. Nici două luni nu ţi-au ajuns rămăşiţele averii şi, în plus, suspiciunea care planează asupra ta te izolează şi mai mult. Nu e prima oară când eşti bănuit, însă de data aceasta riscul n-a meritat.

Priveşti camera goală, pereţii scorojiţi, cu urmele tablourilor atârnând dezolant, ca nişte ochi sparţi. Te uiţi la covorul vechi, ros pe

margini şi plin de găuri, imposibil de valorificat, apoi te opreşti asupra lămâiului înalt până la tavan, pe care l-ai împins în colţ, în umbră, şi pe care nimeni nu-l vrea. E mereu verde, frumos chiar, dar n-a rodit niciodată. L-ai arunca pe geam, în capul cuiva, dacă efortul cerut n-ar fi prea mare.

În cele din urmă, te ridici şi te apropii de el. „*Doar un tâmpit ar ţine un copac în casă*!”, cugeţi dându-i ocol, frecându-te de pereţii înnegriţi de scurgerea timpului îmbibat cu fum de ţigară. Te retragi la un pas de pom cercetându-l cu grijă – nici tu nu şti de ce. Apoi întinzi mâna şi smulgi câteva frunze. Le striveşti între degete.

„*Ce dracu' să fac cu el*?” – nu vezi la ce ţi-ar fi de folos. Dai drumul frunzelor, urmărindu-le cum cad fleşcăite. Verdele lor umed se separă clar de murdarul podelei cariate şi de putredul ghiveciului în care lămâiul, prea mare acum, se chinuie. Cedezi primului imbold şi te apleci, lăsându-te-n genunchi, să-i priveşti rădăcinile încorsetate, apoi tulpina mai groasă decât braţul tău, după care încerci să desluşeşti prin frunziş. Atunci mă zăreşti pe mine şi, de uimire, îţi pierzi echilibrul, împrăştiindu-te pe jos. Îmi întind mâna şi, prinzându-te de guler, te trag lângă mine.

„*Pe toţi dracii*!...”, te bâlbâi rotindu-ţi bezmetic ochii. Te mai calmezi puţin după ce, zâmbindu-ţi, te ajut să te aşezi pe cracă. „*Care-i şmecheria*?”, întrebi temător. Te uiţi la mine cum dau din umeri, apoi îţi atrag atenţia stolurile de elefanţi multicolori, care ciripesc zgomotos, alergându-se printre ramuri. „*Nu-i lua în seamă, aşa fac mereu*...”, încerc eu să te încurajez.

Teama te-a părăsit acum. Priveşti uimit în jur şi începi să-ţi faci semnul crucii, deşi nu crezi. N-ai crezut niciodată în nimeni, nici chiar în tine. „*Ceva nu e în regulă aici*!”, prinzi glas. Nu-ţi răspund dar îţi fac semn să mă urmezi. Te ridici stângaci, apoi urci alături de mine cu două nivele mai sus.

Ne aşezăm sprijinindu-ne de trunchi iar eu îţi ofer un ou de elefant. „*Gustă-l*! *Sparge-i coaja sus*! *Elefanţii fac nişte ouă grozave*!” Nu-ţi vine a crede că aceste micuţe zburătoare pot face ouă atât de mari. La insistenţele mele încerci. Îţi place şi dai totul pe gât. „*E bun*... *Chiar sunt făcute de*... *elefanţi*?” Râd de nedumerirea ta, apoi mă ridic şi te trag după mine.

„*Hai să-ţi arăt lămâiul*! *Ce zici, îţi place aici*?”, întreb în timp ce

ne strecuram prin frunziş. *„Da*... Da' *care-i poanta*?*”*, reiei problema care te frământă. *„Nu-i nicio poantă aici*!*”* Nu mă crezi dar nu mai insişti.

Te opreşti brusc ciulind urechile. *„Ce se aude*?*”* Te laşi în jos, ţinându-te doar cu o mână. Acum poţi zări uşor cele trei femei care se bălăcesc în piscină. *„Cine sunt*?*”*, întrebi sorbindu-le din ochi. *„Cea bruneta e stăpâna casei*... *Pe celelalte nu le cunosc”*.

Nu te mai saturi privindu-le trupurile zvelte, ascultându-le zarva copilărească, şi o clipă te gândeşti să cobori. *„Nu poţi coborî pur şi simplu*!*”*, îţi tai eu elanul şi te împing mai departe. *„Hai, că mai sunt multe de văzut*!... *Dacă vor, or să urce ele la noi”*. Mă urmezi gânditor şi păstrezi liniştea tot timpul cât trecem de pe-o ramură pe alta, aruncând priviri indiscrete prin nenumărate locuri. Sunt foarte multe, nici eu nu le ştiu pe toate.

„Poţi ajunge oriunde-i un lămâi, aşa-i?*”*, întrebi în cele din urmă, urmărind totodată discuţia din colţul restaurantului. Eu tac dar ai înţeles deja că aşa este şi pari foarte excitat de descoperirea făcută.

Ne retragem în desiş şi, după ce alungam câţiva elefanţi zgomotoşi, ne aşezăm cum putem mai bine. *„Spune-mi, totuşi, care-i şmecheria*?*”*, te întorci spre mine. *„O explicaţia vrei*?... *E greu de dat*... *Uite, unchiul tău elaborase o teorie plecând de la fractali*...*”* Te uiţi la mine iritat şi-n gând îi tragi răposatului o înjurătură. *„Las-o baltă*!*”* Te stăpâneşti cu greu dar reuşeşti. *„N-are importanţă*... *Contează că se pot trage foloase*!*”*, spui şi deja începi să faci socoteli. Rânjeşti anticipând avantajele. *„Bănuiesc la ce te gândeşti, dar să nu-ţi închipui c-o să-ţi meargă*!*”*, te avertizez însă tu mă priveşti ameninţător. *„Şi cine o să mă împiedice*?!*”* Te las să crezi că mă poţi domina şi răsufli uşurat. Dar, pe neaşteptate, te împing şi cazi.

Cazi pe podeaua murdară, izbindu-te zdravăn. *„Paştele şi Dumnezeii*...*”*, te ridici tu cu greu, pipăindu-ţi locurile vătămate. *„Aşa deci*?*”*, te dezlănţui aruncându-te asupra pomului, dar e prea firav ca să te suporte şi se brabuseste cu tot cu tine.

Te şcoli, pui lămâiul la loc, în picioare, şi aştepţi să te calmezi. Cercetezi pomul apoi, strecurându-ţi mâinile printre crengi. *„Nu mă duce el pe mine*!*”*, te încurajezi singur, căutând. Îţi storci mintea, dar totul pare a fi în zadar.

Eşti gata să renunţi dar mai faci o încercare. *„Da*!*”*, aproape că

urli de satisfacţie când te vezi sus, fără să-ţi dai seama că eu te-am ajutat. Nu mă observi, deşi te uiţi precaut în jur.

Ai obosit stând la pândă. Ciripitul elefanţilor te irita din ce în ce mai mult şi eşti gata să porneşti în căutarea mea. „*Pun eu mâna pe tine, stârpitura*!”, şopteşti printre dinţi şi chiar în această clipă mă zăreşti cum merg nepăsător, sorbind dintr-un ou. Te repezi asupra mea, izbindu-mă cu toată forţa. Mă rostogolesc lăsându-te cu un rânjet prostesc pe chip.

Priveşti cu satisfacţie cum mă ridic de pe podea, frecându-mi vânătăile. „*Ai prins şmecheria*?”, te întreb iar tu te uiţi lung cum părăsesc camera înconjurat de stoluri de elefanţi zburători, viu coloraţi, ce se agita într-o gălăgie neobosită.

Rămâi singur în pomul desfrunzit, vlăguit, cu scoarţa roasă de haitele şobolanilor ce-şi vântura frenetic aripile greoaie, chiţăind şi grohăind în acelaşi timp. Rămâi singur pentru multă vreme. Degeaba încerci să te laşi spre marginile crengilor, în locurile spre care se deschid n-ai vrea să cobori, nici chiar dac-ai putea.

Rămâi singur. Rămâi singurul. Şi poate că, asemeni mie, vei reuşi să treci în cele din urmă peste groaza ce-ţi sfâşie gândurile, peste remuşcarea ce se va încolăci în jurul voinţei tale. Şi poate că vei înţelege de ce trebuie ca lămâiul să fie verde, iar elefanţii să cuibărească în el.

© Bogdan-Tudor Bucheru

Top of Form

claudiu@ee2us.c | ivy13@hotmail.cc | Top 10 F Rom - n | sf_rom_f.php

Acordaţi o notă povestirii:
4 = slabă; 10 = excelentă

Adresa e-mail (necesară)	Notă:
	Omul din lamai

doriţi să fiţi notificat când apar noi povestiri? ☐

OK

Bottom of Form

Copyrightul e acestor povestiri aparţine autorilor.
Website design şi conţinut e Ivy & Co.
(online)